

РЕШЕНИЕ

№ 717

гр. София, 10.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 28.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **5069** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Р. Н. К., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [жк], вх. „Б“, ет. 2, ап. 10, срещу Ревизионен акт № Р-22221018005289-091-001 / 12. 12. 2019 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., частично потвърден и изменен с Решение № 509 / 31. 03. 2020 г. на директора на Дирекция „ОДОП“.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в обжалваната част. Претендира разносните по делото. Представя писмена защита.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика“, чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221018005289-020-001 / 04. 09. 2018 г., издадена от К. М. е възложено извършването на ревизия на Р. Н. К., ЕГН [ЕГН] от [населено място], с регистрация като [фирма] за определяне на задълженията за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ за периода 01. 08. 2012 г. – 31. 12. 2017 г. и данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода 01. 08. 2012 г.

– 31. 12. 2017 г. Заповедта за възлагане на ревизия е изменена със ЗВР № Р-22221018005289-020-002 / 25. 10. 2018 г., като е останало ревизията да установи задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода 01. 01. 2012 г. – 31. 12. 2017 г. Със ЗВР № Р-22221018005289-020-003 / 12. 12. 2018 г. и ЗВР № Р-22221018005289-020-004 / 11. 02. 2019 г., издадени от К. М. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“, при ТД на НАП С. /оправомощена със Заповед № РД-01-803 / 07. 06. 2017 г. на директора на ТД на НАП С./, е продължен срока на ревизията. Със Заповед № Р- 22221018005289-ЗИД-001 / 08. 03. 2019 г. на изпълнителния директор на НАП е удължен срока на ревизията до 12. 09. 2019 г., като в тази връзка е издадена и ЗВР № Р-22221018005289-020-005 / 08. 03. 2019 г. от К. М..

В хода на ревизията на жалбоподателката е връчено Уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК № Р-22221018005289-113-001/04.04.2019 г., във връзка с установени обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 2, т. 5, т. 7 от ДОПК, като лицето е уведомено, че основата за облагане с данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2017 г. ще бъде определена по реда на чл. 122 – 124 а от ДОПК.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № Р-22221018005289-092-001 / 18. 11. 2019 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не са постъпили писмени възражения.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № Р-22221018005289-091-001 / 12. 12. 2019 г., издаден от В. Л. – ръководител на ревизията и К. М. – органа възложил ревизията, връчен на електронен адрес на лицето на 16. 01. 2020 г.

С жалба вх. № 94-Р-33 / 28. 01. 2020 г., е оспорен РА по административен ред.

С Решение № 509 / 31. 03. 2020 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, издадения РА е частично потвърден и изменен. Решението е връчено на електронен адрес на 06. 04. 2020 г.

С жалба вх. № 53-04-409 / 22. 05. 2020 г. е оспорен РА и по съдебен ред.

Оспорения в настоящото производство Ревизионен акт № Р-22221018005289-091-001 / 12. 12. 2019 г., издаден от органи по приходите при ТД НАП С., е потвърден с Решение № 509 / 31. 03. 2020 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, в частта относно установените на жалбоподателя Р. Н. К. задължения за довносяне за 2017 г. в размер на 3 682 лв. и лихви за забава в размер на 604,51 лв., а за 2014 г. установените задължения в размер на 34 935 лв. са определени на 7412 лв., ведно с съответните лихви. С решението са отменени установените задължения за 2012 г., 2013 г., 2015 г. и 2016 г.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок (с оглед действието на чл. 3 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците), подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на

определените му в закона правомощия. Видно е, че РА е подписан с електронен подпис, като по делото, са представени доказателства за наличието на квалифициран електронен подпис на ревизиращия екип, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожност на РА.

При издаването му обаче е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

По отношение на установените задължения за 2014 г.

С издадения РА № Р-22221018005289-091-001 / 12. 12. 2019 г. на Р. К. са установени задължения в размер на 34 935 лв., които с Решение № 509 / 31. 03. 2020 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, са определени на 7412 лв.

Видно е, че за 2014 г. в сравнителната таблица, в частта за постъпления органите по приходите са включили, начално салдо по банкови сметки в размер на 7,22 лв., получени заеми в размер на 4 085,00 лв., доходи от продажба на дялове в размер на 2 500,00 и лихви по депозити в размер на 0,06 лв. В частта на разходите са отразени разходи за комунални услуги и издадени фактури от регистрирани по ЗДДС дружества в размер на 2298,32 лв., закупуване на дялове в размер на 5 000,00 лв., погасителни вноски по кредитни карти и кредити в размер на 345 838,62 лв., разходи застраховки в размер на 174,32 лв., банкови такси в размер на 105 лв. и крайна разполагаема сума по банкови сметки в размер на 29,83 лв. Установено е превишение на разходите над доходите в размер на 349 353,81 лв. Органите по приходите са формирали данъчна основа за облагане по реда на чл. 122 от ДОПК общо в размер на 349 353,81 лв., представляваща установеното превишение на разходите над доходите в размер на 349 353,81 лв. Определен е дължим данък, съгласно чл. 48 от ЗДДФЛ в размер на 34 935,00 лв., като са определени лихви за забава в размер на 16 378,00 лв.

От своя страна решаващия орган е приел, че неоснователно не е взета предвид сумата от 300 000 лева получена през 2011 г. като заем от [фирма], поради което след приспадане на направените разходи лицето е разполагало към 01. 01. 2012 г. със сумата от 285 720,77 лв. Посочил е също така, че неправилно не са взети предвид доходите от трудови правоотношения декларирани от [фирма], вследствие на което за 2014 г. общия размер на доходите са 279 321,29 лв., а разходите са в размер на 353 446,09 лв. или недостига на парични средства е в размер на 74 124, 80 лв. или съответно данъка е 7 412 лв.

От своя страна жалбоподателката твърди, че и така определения данък е неправилен, тъй като не са взети предвид и не са включени в паричните потоци доходи от извънтрудови правоотношения за 2008 г. и 2009 г., съответно в размер на 38 000 лв. и 45 000 лв.

Сочи се също така, че предвид факта, че е омъжена, разходите за годините следва да се намалят наполовина, тъй като същите не са направени само за нея, а в режим на семейна имуществена общност.

Към жалбата са приложени допълнително служебни бележки за изплатени суми, годишни данъчни декларации за 2008 г. и 2009 г., договор за заем от 01. 10. 2007 г. и нотариален акт № 126 от 22. 04. 2004 г., като същия е представен и в хода на ревизията.

По делото е изслушана и приета неоспорена от страните съдебно – счетоводна експертиза, която съдът кредитира изцяло като компетентно изготвена и в съответствие с останалия събран по делото доказателствен материал.

Видно от заключението на вещото лице, като се вземат предвид декларираните с ГДД

за 2008 г. и 2009 г. доходи от извънтрудови правоотношения, съответно в размер на 38 000 лв. 45 000 лв., отчетат се разходите за живот по данни от НСИ и се включи получения заем в размер на 300 000 лв. (признат от решаващия орган), началната разполагаема сума за жалбоподателката към 01. 01. 2012 г. би била 336 555,96 лв.

Видно е, че от страна на директора на Дирекция „ОДОП“ е приета разполагаема сума от 285 720,77 лв. към 01. 01. 2012 г., което е приблизително с 51 000 лв. по-малко от посоченото от вещото лице.

Съдът намира, че тези приходи следва да се включат в разполагаемата сума на лицето, независимо, че са 3-4 години преди ревизирия период, тъй като същите са официално получени и доказани, като лицето ги е декларирало в подадените данъчни декларации, приложени по делото.

Също така, съдът намира за основателен довода изложен в жалбата, че неправилно са отчетени разходите на лицето за ревизирия период. Видно от приложения акт за граждански брак Р. К. е омъжена, като придобития през 2004 г. недвижим имот с нотариален акт № 126 от 22. 04. 2004 г., е придобит и от двамата съпрузи и е в режим на семейна имуществена общност.

В същото време, в ревизионния доклад, вноските по кредита от „Първа инвестиционна банка“ за придобиването на този имот са отчетени изцяло като разход за жалбоподателката, което не държи сметка, че имота е СИО. След като този имот е общ за двамата съпрузи и двамата имат полза от него, то и разходите за по него, също следва да са общи. Доколкото няма друго разпределение, се приема, че както приходите, така и разходите по имота са наполовина за двамата съпрузи. По същия начин са отчетени в РД само за жалбоподателката разходи за закупуване на МПС през 2012 г., както и комуналните разходи през 2012 г., 2013 г. и 2014 г., въпреки че са едно домакинство с нейния мъж и би трябвало всички разходи да се делят на две.

Видно от изчисленията на вещото лице, като се вземат предвид постъпленията на лицето и се отчетат тези разходи за домакинството, за всички години от ревизирия период е налице превишение на постъпленията над разходите, поради което не се дължи данък по ЗДДФЛ.

При това положение, съдът намира жалбата за основателна в тази си част и РА следва да се отмени.

По отношение на установените задължения за 2017 г.

С издадения РА № Р-22221018005289-091-001 / 12. 12. 2019 г., потвърден с Решение № 509 / 31. 03. 2020 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, на Р. К. които са установени задължения за довносяне, извън вече внесените, в размер на 3 682 лв. и лихви за забава в размер на 604,51 лв.

Видно е, че за 2017 г. в сравнителната таблица, в частта за постъпления органите по приходите са включили начално салдо по банкови сметки в размер на 14,52 лв., доходи от продажба на дялове в размер на 200,00 лв., доходи от трудови правоотношения в размер на 19 579,64 и доходи от лихви в размер на 0,10 лв. В частта на разходите са отразени разходи за комунални услуги и издадени фактури от регистрирани по ЗДДС дружества в общ размер на 3 885,65 лв., закупуване на дялове в размер на 50 600,00 лв., разходи застраховки в размер на 120,40 лв., банкови такси в размер на 15,53 лв. Установено е превишение на разходите над приходите в размер на 34 827,32 лв. Органите по приходите са формирали данъчна основа за облагане по реда на чл. 122 от ДОПК общо в размер на 58 582,48 лв., представляваща установеното превишение на разходите над приходите в размер на 34 827,32 лв. и

доходи от трудови правоотношения в размер на 21 755,16 лв. Определен е дължим данък, съгласно чл. 48 от ЗДДФЛ, в размер на 5 858,25 лв., приспаднат е внесеният данък в размер на 2 175,02 лв. и е определен данък за довносяне в размер на 3 682,00, като са определени лихви за забава в размер на 604,51 лв.

В случая за тези задължения също се отнася изложеното по-горе и установеното от вещото лице превишение на приходите над разходите. В същото време за тези задължения следва да се отбележи също така, че с жалбата са представени и 2 броя платежни нареждания, всяко за сумата от 50 000 лв. С допълнителна молба, е представен (стр. 140) договор за паричен заем от 01. 10. 2017 г., по силата на който [фирма] предоставя на Р. Н. К. заем в размер на 100 000 лв.

В тази връзка, съдът намира за неоснователно направеното от страна на процесуалния представител на ответника възражение, че така представения договор за заем, като частен документ, няма достоверна дата.

Видно е, че получената в заем сума от 100 000 лв. е декларирана от страна на жалбоподателката, в подадената от нея годишна данъчна декларация за 2017 г. и същата е представена в хода на ревизията по повод исканите обяснения, като е налична на стр. 387 от административната преписка. Освен това, органите по приходите са могли да установят и служебно този факт, доколкото декларацията е подадена пред тях, но това не е извършено в хода на ревизията.

Видно и от заключението на вещото лице, същото потвърждава декларирането на получената в заем сума, както и нейното реално получаване, на базата на приложените платежни нареждания. В крайна сметка, вещото лице изрично сочи, че и за 2017 г. постъпленията превишават разходите, поради което не се дължи данък по ЗДДФЛ.

При това положение, съдът намира, че жалбата и в тази си част е основателна.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва ответника да заплати на жалбоподателя направените разноски. Въпреки това, доколкото с жалбата са представени документи, които не са били представени в хода на ревизията и при обжалването по административен ред, поради което следва да намери приложение нормата на чл. 161, ал. 3 от ДОПК и направените разноски, да останат за сметка на жалбоподателя. От друга страна, е неоснователно искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на ответника, тъй като жалбата е уважена. В същото време, независимо, че ще понесе разноските по делото, това не означава, че жалбоподателят следва да заплати и юрисконсултско възнаграждение, тъй като същите не са част от разноските по делото и същите се присъждат само на страната, за която съдебния акт е благоприятен.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Р. Н. К. от [населено място], ЕГН [ЕГН], Ревизионен акт № Р-22221018005289-091-001 / 12. 12. 2019 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., в частта потвърдена и изменена с Решение № 509 / 31. 03. 2020 г. на

директора на Дирекция „ОДОП”, с която са установени задължения за довносяне по ЗДДФЛ за 2014 г. в размер на 7412 лв., ведно с съответните лихви, както и за 2017 г. в размер на 3 682 лв. и лихви за забава в размер на 604,51 лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на страните по делото за присъждане на разноси.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: